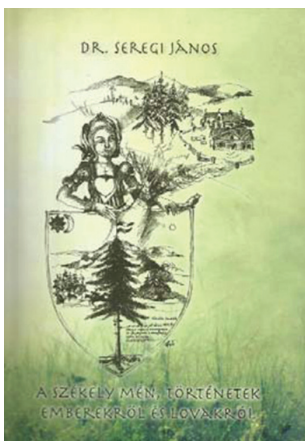

KÖNYVISMERTETÉS

DR. SEREGI JÁNOS:
A SZÉKELY MÉN,
TÖRTÉNETEK
EMBEREKRŐL ÉS
LOVAKRÓL

Szerzői kiadás, 104 oldal,
 30 illusztráció

Beszerezhető és megrendelhető a SZIE ÁOTK jegyzetboltjában (1078 Budapest, István u. 2. Tel.: 06-1/352-3113)

DR. SEREGI JÁNOS állatorvos professzor, intézményvezető, tanár megajándékozott bennünket. A fenti című könyv egy rendkívüli energiájú ember fél évszázados, eseménydús életébe enged bepillantást. Tisztelettel adózik azoknak, akik azzá tették, aki lett, és szeretettel emlékezik azokra, akiknek az életútját Ő egyengette, segítette. Emlékezte irigylésre méltó. Érzelmekkel átszőtt történetek, mély emberi kapcsolatok, megrázó esetek, pillanatok elevenednek meg munkájában. A lovas társadalom számára közismert egykori és mai személyek sora bukkan fel a könyvben, de a velük kapcsolatos történetek még a bennfentesek körében is nagyrészt ismeretlenek.

Sugárzik a könyvből az állatorvosi szakmai alázat. Hivatását szolgálatnak tekinti, melynek során jót tehet gazdának és állatnak. Szívéhez legközelebb a lovak állnak, és elkesei, hogy tanítványai, fiatal kollégái kutyapaxisban gondolkodnak. Nyugat-dunántúli, egykori állatorvosi körzetében szomorúan tapasztalja a leépülést, pusztulást, a „térden felüli” állatok számának drasztikus csökkenését. Küzd a vidék életben maradásáért határon belül és kívül. Különösen kedves számára Erdély, ahová – akár csak látni a még megmaradt természeti szépségeket, élvezni a barátságot és a vendégszeretetet – szívesen visszajár. Seregi doktor érzi és tudja, melyek a múltnak az értékei, amit át kellene menteni a jövő generációi számára. Sorait olvasva két – általam és sokak által nagyon becsült – személyiség mondatai jutottak eszembe:

„...a múlt olyan tükör, amiben sokszor, nagyon sokszor megtalálhatjuk a követendő, a jövőt építő utat.”

(DR. FEHÉR DEZSŐ állatorvos)

„A múlt nem mögöttünk, hanem alattunk van, azon állunk. Aki nem áll semmin, azt elfújja a szél!” (ILLYÉS GYULA)

A könyvben az ember és a ló kapcsolatának pozitív és negatív megrázó eseteivel találkozunk. A lovát, a jó gazda családtagnak tekinti, a huszár bajtársnak, az erdészek munkatársnak. Szembeállítja ezekkel a kíméletlen lóhasználatot. Összeszorul az olvasó toroka, amikor a

vágóhídon dolgozó lóról ír. A szerencsétlen állat inaszkadtáig húzza egy fatalpon letaglózott társai lenyúzott véres bőrét, hogy időt nyerjen és még egy darabig életben maradjon. Egy lezúllott, alkoholista pár udvarából a kocsiba befogva „felejtett” éhező ló elkóborol, hogy élelemhez jusson. Vízmosásba borul szekerevel. Összeszáradt bőrét, csontját fél év múlva találják meg, szerszámzata és kocsironcsok között. Erdélyben megvették egy cigány agyongyötört lovát, és elajándékozták azért, hogy a kíméletlen használatától megmentsék.

Ember és állat együttműködésével kapcsolatban – olyan szinte hihetetlen – esettel is találkozunk, mikor az üsző-istállóban az elletésnél a bika segít kihúzni a magzatot. Az emberi sorsok alakulásának kiszámíthatatlanságát mutatja (társadalmi hovatartozástól függetlenül) pl. az állatorvos munkáját segítő életerős fogóember, Pisti tragédiája. Más esetben szinte szemünk előtt látjuk a csokornyakkendős öregurat (egykori jogászdoktor), aki a lépcsőfeljáró alatti lukban lakik egy kórházban. Takarításból és a betegeknek bevásárlásból tartja el magát, pedig dr. PLÓSZ BÉLA állatorvos lótenyésztési főigazgató, államtitkár családjában látta meg a napvilágot. (Az '50-es évek végén – ma úgy mondanánk: nyári diákmunkán – én Sándor orosz cár unokaöccsével, aki akkor már idős ember volt, őriztem az állami vagyont. Egy Békésmegyei állami gazdaságban. Felesége az irodaépület előtti virágoskertet gondozta. A Szentpétervári szebb napokról – főleg bálokról – mesélt néha.)

A mai világban az olyan típusú ember, mint a könyv szerzője, szinte kövületnek számít. Pályafutása kezdetén egy faluban más értékrend volt, mint amit ma a médiumok írnak vagy sugároznak. Elég volt az adott szó vagy egy kézfogás. (Évekkel ezelőtt lovagoltatással foglalkozó istálló ajtajára, szomorú tapasztalataimból adódóan mihez tartás végett 12 pont lett kifüggesztve. Ebből az egyik így szólt: „Akinek az adott szava kevesebbet ér, mint a pecsétes aláírása az pillanatnyilag nem a számára megfelelő istállónál tartózkodik!”)

Az igazán jó könyvekről azt szokták mondani, hogy nem lehet letenni. Ebben a kiváló munkában olvasható néhány olyan történet, ami után a könyvet le kellett tenni. Olyan hatással lehet az olvasóra, hogy csak idővel tud a következő történetre ráhangolódni.

KASSAI LAJOS világhírű lovas íjásunk írta: „Lehet-e nagyobb kihívás, mint feshő morálunk egy cafatját fogunk közé szorítva átvonszolni e hitvány századon?”

DR. SEREGI JÁNOS pályája kezdetétől így szorítja fogai között azt a kevés jót, ami még megmaradt, a megőrzendő, és átvonszolta az ezredfordulón egy újabb – remélhetőleg az előzőnél nem hitványabb – évszázadba.

Vér Imre
Magyar Lovas Kör alelnöke